

leidis meest emast wågga rahhus ollemast,  
ja iggakord kui tulli, någgi, parrago Jum-  
mal! kül suremat hådda, agga, fitus olgo  
Jummalale! ka täremat fannatusse meest;  
ja nenda, et mees isseqi, kes teist olli tul-  
nud trööstima, röömsama süddamega ja  
ennam finnitud, ja nago sure håbbiga jälle  
koo pole låks. Ohhel öhtul ei annud südda  
ausa mehhele rahho, muud kui piddi min-  
nema, wagga fannatajat waatma, et kül  
jo hilja olli. Låks, ja waifne assi olli  
haige toas, ja samp olli kustumas. Ei  
pandud tåhhelegi, kui tulli. Maene ja  
lapsed unnustasid omma ennese waewa, ja  
nutsid agga issa wallo. Õppetaja astus  
wodi ette ja wata, mees olli istokil, mûts  
kåes, kåed ristis, ja film mis olli lõppes-  
mas, olli taewa pool. Õppetaja küssis,  
ja veel tundis, agga meel jo olli seggane.  
Jo mårkus olli otsas, agga ifka veel  
wahtis taewa ja sîrutas fât senna. Jum-  
mal — armo — naesel — fedda mahha-

jåttan — mo wåetimad lapsed — feik —  
kes mulle head teinud, mo waerwas —  
sedda ja nisugust veel kuuldi rákiwad.  
Seggast wiisi pallus Jummalalt ka enne-  
sele armo; siis rákis jälle monne sanna  
pôllo tööst; hûdis üttart, ja pallus ta  
Jummalat keigest süddamest. Pârva tous-  
tes leidis õppetaja naest úksi wodi peâlt.  
Maene wahtis temma filmi, náitis pitka  
linna peâle mis olli mahhapandud pâr-  
rando peâle, ja mehhe surno kehha olli al.  
Låks — rabboga maggama, — útles fan-  
ge kelega; náitis kåega ennese peâle; siis  
jälle taewa pole, kui tahhaåks üttelsda: warri  
jouan járrele. Ja nenda ka olli. Pââw  
låks loja, ja wiis waest last ollid ilma  
issata ja emmata. Mollemad maeti üht-  
lase mahha, ja pandi neid teine teisse kör-  
va.

Pea meles nende lõppekorra, ja tâi  
uskus nende járrele.

\* \*